

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 07, 2011

Nummer 7, 2011

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBALM:2011:BR6280](#) 29-08-2011

Dinkelland, projectbesluit

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBSHE:2011:BR5428](#) 17-08-2011

Veghel, projectbesluit

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBSHE:2011:BR5325](#) 05-08-2011

Helmond

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBMID:2011:BR5731](#) 28-07-2011

Sluis, tijdelijke omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2011:BR6874](#) 07-09-2011

Boxtel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2011:BR6898](#) 07-09-2011

GS Gelderland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2011:BR6307](#) 31-08-2011

Goes

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2011:BR6298](#) 31-08-2011

Goirle

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2011:BR5684](#) 24-08-2011

Minister LNV

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2011:BR5661](#) 24-08-2011

Drechterland/planschade

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

West Maas en Waal

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

West Maas en Waal

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

GS Fryslân

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Boxtel

Bij het vaststellen van een andere afstanden als bedoeld in artikel 6, derde lid, van de Wet geurhinder is het toegestaan om onderscheid te maken tussen veehouderijen al naar gelang hun omvang

Casus

Weigering vergunning krachtens de Wet milieubeheer voor het uitbreiden van een veehouderij. De vergunning is geweigerd omdat niet wordt voldaan aan de op grond van artikel 4 van de Wet geurhinder tussen een veehouderij en een geurgevoelig object aan te houden afstanden. Het college heeft gebruikgemaakt van de in artikel 6, derde lid, van de Wet geurhinder opgenomen mogelijkheid om bij gemeentelijke verordening andere – in dit geval kortere – afstanden van toepassing te laten zijn, maar deze andere afstanden zijn gerelateerd aan het aantal dieren dat wordt gehouden. Appellant stelt dat de vergunning ten onrechte is geweigerd nu wordt voldaan aan de in de gemeentelijke geurverordening genoemde afstanden. Voor zover deze worden gerelateerd aan een maximum aantal dieren is de verordening volgens appellant in strijd met artikel 6 van de Wet geurhinder.

Rechtsvraag

Kan bij toepassing van artikel 6, derde lid, van de Wet geurhinder onderscheid worden gemaakt tussen veehouderijen al naar gelang hun omvang?

Uitspraak

Appellant heeft vergunning gevraagd voor het houden van grotere aantallen dieren dan die genoemd in artikel 2 van de geurverordening zodat dit artikel niet van toepassing is op de aangevraagde inrichting. De tekst van artikel 6, derde lid, van de Wet geurhinder biedt geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het bij het vaststellen van een andere afstand niet is toegestaan om onderscheid tussen veehouderijen te maken al naar gelang hun omvang. Ook de overige artikelen van de Wet geurhinder bieden daarvoor geen aanknopingspunten.

Artikel 6, derde lid, geeft de gemeenteraad in zoverre beleidsvrijheid.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 07-09-2011

ECLI: ECLI:NL:RVS:2011:BR6874

Zaaknummer: 201011513/1/M2

Wetsartikelen: 4 lid 1 Wgv, 6 lid 3 Wgv en 2 Geurverordening gemeente Boxtel

RECHTSPRAAK

GS Gelderland

Uit tekst artikel 19kd Natuurbeschermingswet valt niet af te leiden dat onder de daar genoemde omstandigheden sprake is van een uitzondering op de vergunningplicht. Verder is de in dit artikel genoemde referentiedatum (7 december 2004) in strijd met de Habitatrictlijn voor zover het gaat om Vogelrichtlijngebieden die reeds vóór die datum zijn aangewezen

Casus

Weigering vergunning ingevolge de Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw) voor een veehouderij omdat volgens het college van gedeputeerde staten op grond van artikel 19kd Nbw geen vergunningplicht meer geldt. Daarbij stelt het college dat de stikstofdepositie per saldo niet is toegenomen of zal toenemen, omdat de toename vanwege de inrichting wordt gecompenseerd door intrekking van de milieuvergunningen van andere veehouderijen.

Appellanten betogen dat het college artikel 19kd Nbw onjuist heeft toegepast. Zelfs indien de stikstofdepositie per saldo niet toeneemt, betekent dat niet dat de vergunningplicht is komen te vervallen. Bovendien is volgens appellanten de in dit artikel opgenomen referentiedatum in strijd met de Habitatrictlijn omdat het nabijgelegen Natura 2000 gebied reeds vóór die datum is aangewezen als Vogelrichtlijngebied.

Rechtsvragen

Maakt artikel 19kd een uitzondering op de vergunningplicht? Is met de in deze bepaling gehanteerde referentiedatum de Vogel- en Habitatrictlijn op correcte wijze geïmplementeerd?

Uitspraak

Gelet op de redactie van artikel 19kd Nbw volgt hieruit niet dat de vergunningplicht voor de in dit artikel omschreven gevallen niet geldt. Veeleer moet uit de tekst worden opgemaakt dat de

gevolgen die een handeling kan hebben door het veroorzaken van stikstofdepositie niet bij het besluit worden betrokken. Weliswaar kan uit de totstandkomingsgeschiedenis van deze bepaling worden afgeleid dat dat is beoogd om vergunningplicht niet van toepassing te laten zijn op de daar genoemde gevallen, maar dit kennelijk beoogde rechtsgevolg heeft zijn weerslag niet gevonden in de tekst van de bepaling. Aan de tekst van de bepaling moet doorslaggevende betekenis worden toegekend. Bovendien kan een uitzondering op de vergunningplicht tot rechtsonzekerheid leiden nu niet zonder voorafgaand onderzoek objectief kan worden vastgesteld of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 19kd Nbw is voldaan.

Ten behoeve van het nieuw te nemen besluit dient zich de vraag aan of de in het derde lid van artikel 19kd opgenomen referentiedatum (7 december 2004) in strijd is met artikel 6, derde en vierde lid, van de Habitatrichtlijn (Hrl). Voor speciale beschermingszones in de zin van de Vogelrichtlijn (Vrl) die zijn aangewezen vóór afloop van de omzettingstermijn van de Hrl (10 juni 1994) gelden de bepalingen van artikel 6, derde en vierde lid, van de Hrl vanaf 10 juni 1994. Voor speciale beschermingszones in de zin van de Vrl die zijn aangewezen ná 10 juni 1994 gelden de bepalingen van artikel 6, derde en vierde lid, van de Hrl vanaf het van kracht worden van de aanwijzing. Mitsdien is de referentiedatum van 7 december 2004 als bedoeld in het derde lid van artikel 19kd van de Nbw in strijd met de Hrl voor zover het Vogelrichtlijngebieden betreft die reeds vóór 7 december 2004 zijn aangewezen. In het onderhavige geval is het betrokken gebied op 24 maart 2000 aangewezen als Vogelrichtlijngebied zodat slechts vergunning kan worden verleend nadat zekerheid is verkregen dat geen significant nadelige gevolgen door stikstofdepositie optreden in het betrokken gebied.

Voor een richtlijnconforme uitleg van het derde lid van artikel 19kd Nbw is geen ruimte nu deze uitleg niet verenigbaar is met de tekst van deze bepaling. Omdat het derde lid van artikel 19kd in zoverre geen correcte implementatie vormt van de verplichtingen ingevolge de Vrl en de Hrl moet met het oog op het nieuwe besluit – gelet op de systematiek – het artikel volledig buiten toepassing worden gelaten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 07-09-2011

ECLI: ECLI:NL:RVS:2011:BR6898

Zaaknummer: 201003301/1/R2

Wetsartikelen: 6 lid 3 en 4 Hrl, 7 Hrl, 4 Vrl, 19kd Nbw 1998 en 19d Nbw 1998

RECHTSPRAAK

Goes

Vergunning terecht geweigerd wegens strijd met het bestemmingsplan

Casus

Weigering vergunning te verlenen voor een puinbreekinstallatie bij een grond-, weg- en waterbouwbedrijf. De vergunning is geweigerd omdat de activiteit volgens het college in strijd is met het geldende bestemmingsplan. Appellant voert aan dat de vergunning ten onrechte is geweigerd omdat de activiteit valt onder de bestemming 'bouwnijverheid'.

Rechtsvraag

Valt een puinbreekinstallatie onder de categorie 'bouwnijverheid'?

Uitspraak

Op grond van het bestemmingsplan 'Eindewege-1' rust op het perceel de bestemming 'Bedrijven, met bijbehorende erven, klasse B (BB)'. Ingevolge de planvoorschriften zijn de op de kaart voor die bestemming aangewezen gronden bestemd voor nijverheid, opslag, vervoer, verzorgend bedrijf en groothandel en detailhandelsbedrijven in auto's, boten en caravans, een en ander zoals die bedrijven zijn vermeld op de bij deze voorschriften behorende staat van inrichtingen.

Uit het voorgaande volgt dat een bedrijf slechts is toegestaan, indien het is vermeld in de staat van inrichtingen. Een inrichting met een puinbreekinstallatie komt daarop niet uitdrukkelijk voor. In de categorie Bouwnijverheid van de staat van inrichtingen zijn bouwbedrijven wel vermeld als toegestane bedrijven van klasse B. Anders dan appellant aanvoert, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het toegestane gebruik van gronden ten behoeve van een bouwbedrijf tevens het breken van puin omvat. De tekst van het bestemmingsplan, noch het begrip bouwbedrijf zelf biedt daarvoor voldoende grond. Een dergelijk ruime uitleg van het begrip bouwbedrijf ligt ook niet voor de hand, gelet op de ruimtelijke uitstraling van het breken van puin, onder meer wat betreft stof en geluid. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat het breken van puin in strijd is met het bestemmingsplan. Nu het

college niet bereid is om de puinbreekinstallatie planologisch mogelijk te maken, heeft het college in redelijkheid kunnen weigeren de onderhavige vergunning te verlenen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-08-2011

ECLI: ECLI:NL:RVS:2011:BR6307

Zaaknummer: 201012066/1/M1

Wetsartikelen: 8.10 lid 3 WMB (oud)

RECHTSPRAAK

Goirle

Knalapparatuur op teeltgrond maakt geen deel uit van Wm-inrichting en is ook niet aan te merken als een op zichzelf staande inrichting.

Casus

Op grond van de Algemene plaatselijke verordening (Apv) van de gemeente Goirle is het verboden om zonder vergunning of ontheffing toestellen of geluidsapparaten in werking te hebben (...) op zodanige wijze dat voor een omwonende of overigens voor de omgeving geluidshinder wordt veroorzaakt. Dit verbod geldt niet, voor zover in het daarin geregelde onderwerp wordt voorzien door (o.a.) de op de Wet milieubeheer (Wm) gebaseerde voorschriften. In 2006 heeft het college van burgemeester en wethouders van Goirle aan appellant ontheffing verleend voor het gebruik van knalapparatuur ten behoeve van de fruitteelt. In 2008 heeft het college deze ontheffing ingetrokken wegens het optreden van geluidshinder. Het tegen dit besluit gemaakte bezwaar is gedeeltelijk gegrond verklaard. De ontheffing is alsnog gewijzigd in stand gelaten; de wijziging strekt tot beperking van het gebruik van de knalapparatuur.

Bij uitspraak van 19 mei 2010 heeft de rechtbank Breda geoordeeld dat de Apv van toepassing is en dat het gebruik van de apparatuur terecht is beperkt. Tegen deze uitspraak is hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Appellante voert aan dat niet de Apv maar de Wm van toepassing is op het gebruik van de knalapparatuur, omdat de teeltgrond waarop de knalapparatuur wordt gebruikt dient te worden aangemerkt als een inrichting in de zin van de Wm.

Rechtsvraag

Valt de knalapparatuur onder het toepassingsbereik van de Apv dan wel van de Wm?

Uitspraak

Volgens vaste jurisprudentie maken de gronden waarop de teelt van agrarische producten plaatsvindt in het algemeen geen deel uit van de inrichting. Dit laat onverlet dat zich in een

concreet geval omstandigheden kunnen voordoen die nopen tot de conclusie dat de gronden in dat geval wel deel uitmaken van de inrichting, bijvoorbeeld wanneer de aard van het gebruik zodanig is dat dit niet als extensief kan worden aangemerkt. De fruitteelt op de gronden van appellante is niet zodanig intensief dat de gronden deel uitmaken van de inrichting. Ook is er geen plaats voor het oordeel dat de betrokken gronden wegens het gebruik van vijf knalapparaten die op regelmatig wisselende plaatsen staan, als op zichzelf staande inrichting kunnen worden aangemerkt, of dat de vijf knalapparaten gezamenlijk of afzonderlijk als inrichting kunnen worden aangemerkt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 31-08-2011

ECLI: ECLI:NL:RVS:2011:BR6298

Zaaknummer: 201006434/1/H3

Wetsartikelen: 4.1.9 Apv Goirle 2008 en 1.1 lid 1 en 4 WMB

RECHTSPRAAK

Dinkelland, projectbesluit

Jurisprudentie inzake vrijstelling ex artikel 19 WRO is van toepassing op het projectbesluit

Casus

De gemeente Dinkelland heeft een projectbesluit ex artikel 3.10 Wro genomen voor de aanleg van een tennisaccommodatie. Daarna zijn twee bouwvergunningen verleend voor de bouw van hekwerken, lichtmasten, kleedkamers, kantine en dergelijke. Verzoeker heeft beroep ingesteld tegen deze besluiten en verzocht een voorlopige voorziening te treffen. Verzoeker stelt onder meer dat er geen sprake is van een goede ruimtelijke onderbouwing (licht- en geluidsoverlast alsmede situering van de bevoorradingsweg).

Rechtsvraag

Is er sprake van een goede ruimtelijke onderbouwing bij het projectbesluit?

Uitspraak

Ten aanzien van de beroepsgronden inzake de goede ruimtelijke onderbouwing overweegt de voorzieningenrechter het volgende. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft in haar uitspraak van 29 december 2010, LJN BO9191, uitgesproken dat de jurisprudentie inzake de aanwending van de vrijstellingsbevoegdheid ex artikel 19 van de WRO van toepassing is op de aanwending van de bevoegdheid tot het nemen van een projectbesluit ex artikel 3.10 van de Wro. Uit die jurisprudentie blijkt dat, indien de inbreuk op het geldende planologische regime geringer is, minder zware eisen aan de ruimtelijke onderbouwing van het project worden gesteld. Daarnaast blijkt uit deze jurisprudentie dat bij het verlenen van vrijstelling niet kan worden voorbijgegaan aan de mogelijkheden die het vigerende bestemmingsplan, waarvan vrijstelling wordt verleend, reeds voorziet (de Afdeling 8 december 2004, LJN AR7130).

In casu staat het vigerende bestemmingsplan actieve sportbeoefening (inclusief bijbehorende bebouwing) alsmede de aanleg van een bevoorradingsweg toe. Het projectbesluit ziet enkel op

het deels bebouwen/gebruiken van de groenstrook (deel van de drie tennisbanen, deel van de bevoorradingsweg, hekwerk en lichtmasten) en het bouwen van gebouwen buiten het bouwvlak. De inbreuk op het geldende planologische regime is dan ook gering, zodat er eveneens geen zware eisen aan de ruimtelijke onderbouwing behoeven te worden gesteld. Het feit dat het vigerende bestemmingsplan reeds actieve sportbeoefening en een bevoorradingsweg toestaat, heeft als consequentie dat de hiermee samenhangende 'gevolgen' inzake verstoring van rust vanwege verkeer van en naar de sportvelden alsmede geluiden vanaf de sportvelden alsmede lichtoverlast vanwege lichtmasten, reeds zijn verdisconteerd in dit bestemmingsplan. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat het projectbesluit, in verhouding tot hetgeen reeds mogelijk is op basis van het vigerende bestemmingsplan, resulteert in een toename van het verkeersgeluid, sportgeluiden en lichtoverlast, die geheel zou zijn toe te rekenen aan het projectbesluit.

Gelet op vorenstaande oordeelt de voorzieningenrechter dat voldaan is aan de eis dat er sprake moet zijn van een goede ruimtelijke onderbouwing.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-08-2011

ECLI: ECLI:NL:RBALM:2011:BR6280

Zaaknummer: 11/809 WRO N1 V

Wetsartikelen: 3.10 Wro

RECHTSPRAAK

Drechterland/planschade

Planvergelijking, beoordeling vrijstelling, strijdigheid art. 15 WRO

Casus

College heeft verzoek om vergoeding van planschade afgewezen. De rechtbank heeft het besluit op bezwaar vernietigd op de grond dat aan dat besluit een ondeugdelijke planvergelijking ten grondslag is gelegd. De rechtbank heeft daarbij overwogen dat de in de – in het kader van de planvergelijking relevante – artikelen van het neergelegde vrijstellingsmogelijkheden ter zake van het wijzigen, respectievelijk het uitbreiden van het aanwezige agrarische bouwblok, het gebruik van de tegenover het perceel gelegen grond op planologisch relevante wijze zodanig kan worden veranderd, dat in feite sprake is van een wijziging van de bestemming. Voor een zodanige verandering van een bestemming is volgens de rechtbank toepassing van de wijzigingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 11 van de WRO het geëigende instrument. Deze bepalingen dienen wegens strijd met het bepaalde in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de WRO als onverbindend buiten toepassing te worden gelaten en zijn door het college ten onrechte in de planvergelijking betrokken, aldus de rechtbank.

Rechtsvraag

Kan een in de planvoorschriften opgenomen vrijstellingsbepaling bij de planvergelijking buiten beschouwing worden gelaten indien deze in strijd is met artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de WRO?

Uitspraak

Bij de planvergelijking in het kader van de beoordeling van een aanvraag om vergoeding van planschade moet worden gezien of een in de planvoorschriften opgenomen vrijstellingsbepaling evident in strijd is met artikel 15, eerste lid, aanhef en onder a, van de WRO en daaraan, indien daarom in een concreet geval was gevraagd, onmiskenbaar geen toepassing had kunnen worden gegeven. Bij afwezigheid van een dergelijke evidentie mag degene die om vergoeding van planschade verzoekt, niet aannemen dat een planvoorschrift

geen geldige titel voor het verlenen van vrijstelling bevat.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-08-2011

ECLI: ECLI:NL:RVS:2011:BR5661

Zaaknummer: 201100142/1/H2

Wetsartikelen: 49 WRO en 15 WRO

RECHTSPRAAK

Minister LNV

Vernietiging Natuurbeschermingswetvergunningen voor een kolencentrale in Eemshaven. Tevens weigering vergunningen nu een nieuwe aanvraag is vereist

Casus

Door het (toenmalige) ministerie van LNV en de provincies Friesland en Groningen zijn vergunningen ingevolge de Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw) afgegeven voor een kolengestookte elektriciteitscentrale in Eemshaven. Door appellanten is onder meer aangevoerd dat geen passende beoordeling is gemaakt van de mogelijk negatieve gevolgen voor de natuur omdat niet is uitgegaan van het volledige project. Verder heeft volgens appellanten de depositie van stikstof significant nadelige gevolgen voor de Nederlandse en Duitse Waddeneilanden.

Rechtsvragen

Is uitgegaan van het volledige project? Heeft de depositie van stikstof schadelijke gevolgen voor de Waddeneilanden?

Uitspraak

De aangevraagde centrale omvat tevens een koelwaterinlaat en de aanleg van een laad- en losplaats waarmee is voorzien in een verdieping en uitbreiding van de Eemshaven.

Deze voorziene verdieping en uitbreiding betreffen geen autonome ontwikkeling van de Eemshaven, maar werkzaamheden die het mogelijk maken om de centrale zoals deze is vergund, te bouwen en in werking te brengen. Gelet hierop zijn de uitbreiding en verdieping van de Eemshaven en de bouw en exploitatie van de centrale zodanig met elkaar verbonden dat deze als één project voor de beoordeling van de vergunningplicht op grond van de Natuurbeschermingswet dienen te worden aangemerkt. Daarom hadden verweerders onderzoek moeten doen naar de gevolgen die de centrale samen met de uitbreiding en verdieping van de Eemshaven kan hebben voor de beschermde natuurgebieden (Natura

2000-gebieden).

Verweerders hebben onvoldoende onderzocht wat de gevolgen van de uitstoot van stikstof zijn voor een aantal Duitse Waddeneilanden. Alhoewel verweerders er terecht op wijzen dat de Duitse Natura 2000-gebieden niet onder de reikwijdte van de Natuurbeschermingswet vallen, laat dat onverlet dat zij dienden te beoordelen of vergunningverlening in overeenstemming is met de Habitatrictlijn. Daarbij is het enkel in de beoordeling betrekken van de Duitse Waddeneilanden niet toereikend, maar dient zekerheid te worden verkregen dat de natuurlijke kenmerken van deze gebieden niet worden aangetast. Het rapport dat aan het bestreden besluit ten grondslag ligt, verschaft deze zekerheid niet. Het besluit is in zoverre dan ook in strijd met de Habitatrictlijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-08-2011

ECLI: ECLI:NL:RVS:2011:BR5684

Zaaknummer: 200900425/1/R2 en 200902744/1/R2

Wetsartikelen: 6 lid 3 Hrl en 19d Nbw 1998

RECHTSPRAAK

Veghel, projectbesluit

De Crisis- en Herstelwet is op het besluit van toepassing, waarbij is geoordeeld dat het relativiteitsvereiste van toepassing is op enkele bezwaren van belanghebbende

Casus

De gemeente Veghel heeft twee projectbesluiten met bouwvergunningen verleend voor het oprichten van een zorgcomplex en twee appartementencomplexen. Eisers hebben zich in beroep, onder andere, op het standpunt gesteld dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom ter hoogte van de bestaande woningen en de te realiseren woningen geen sprake zal zijn van een onaanvaardbare geluidsoverlast. Met eisers is geen overleg gevoerd en er is geen maatschappelijk draagvlak. Er zal geen subsidie worden verkregen en het is niet inzichtelijk op basis waarvan verweerder concludeert dat de projecten economisch uitvoerbaar zijn.

Rechtsvraag

Is het relativiteitsvereiste van toepassing op de bezwaren van eisers?

Uitspraak

Beide besluiten zijn projectbesluiten als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wro. De twee projectbesluiten vormen een aaneengesloten gebied. Nu sprake is van een project ten behoeve van de bouw van meer dan twintig woningen in een aaneengesloten gebied als bedoeld in Bijlage I, artikel 3.1 van de Chw en is de Chw op beide zaken van toepassing. Gelet op het bepaalde in artikel 1.9 van de Chw kan schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van eisers, niet leiden tot vernietiging van de bestreden besluiten. Nu twee van de eisers wonen aan de straat waaraan het projectbesluit grenst, moet worden geoordeeld dat artikel 5.1.4 van het Bro in samenhang met artikel 74 en 77 van de Wgh mede strekt tot bescherming van hun belangen bij een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. De aangevoerde gronden strekken niet tot bescherming

van de belangen van twee bedrijven noch de belangen van de toekomstige bewoners van het nieuwe zorgcomplex en de nieuwe appartementen die door de projectbesluiten mogelijk worden gemaakt. Naar het oordeel van de rechtbank beoogt de norm in artikel 5.1.3, eerste lid aanhef en onder f van het Bro, voor zover deze betrekking heeft op maatschappelijke uitvoerbaarheid van een project kennelijk niet de belangen van eisers te beschermen. De rechtbank is van oordeel dat niet kan worden gesteld dat de norm, inhoudend dat in de ruimtelijke onderbouwing de (financiële) uitvoerbaarheid van het plan moet zijn onderbouwd, kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van omwonenden.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 17-08-2011

ECLI: ECLI:NL:RBSHE:2011:BR5428

Zaaknummer: AWB 11/435 en 11/436

Wetsartikelen: 3.10 Wro

RECHTSPRAAK

Helmond

Verbeurte dwangsom door bevoegd gezag wegens niet tijdig beslissen. Tevens wordt het bevoegd gezag opgedragen om geluidscontrolemetingen uit te (laten) voeren

Casus

Afwijzing van verzoek om handhavingsmaatregelen te treffen wegens geluidsoverlast van een horeca-inrichting. Het besluit is (alsnog) genomen nadat verweerder eerst heeft nagelaten om tijdig te beslissen op het verzoek om handhaving. Het advies van de bezwaarschriftencommissie strekt tot het uitvoeren van controlemetingen. Verweerder stelt zich op het standpunt dat maatwerkvoorschriften zijn gesteld en dat bij overtreding daarvan zo nodig zal worden opgetreden.

Rechtsvraag

Heeft verweerder adequaat gereageerd op het handhavingsverzoek?

Uitspraak

Naar aanleiding van het beroep tegen het niet-tijdig nemen van een besluit veroordeelt de rechtbank verweerder tot het betalen van een dwangsom aan verzoekers om handhaving.

Wat betreft de afwijzing van het handhavingsverzoek oordeelt de rechtbank dat de overweging van verweerder dat maatwerkvoorschriften zijn gesteld en bij overtreding daarvan zo nodig handhavend zal worden opgetreden, mede gelet op het advies van de bezwaarschriftencommissie, geen adequate reactie is op het verzoek om handhaving. De facto komt deze reactie immers neer op een weigering om handhavend op te treden.

Gelet op de belangen van verzoekers en de lange duur van de procedure, welke in belangrijke mate het gevolg is van de afwachtende houding van verweerder, is er aanleiding om ambtshalve een voorlopige voorziening te treffen, inhoudende dat verweerder wordt gelast controlemetingen uit te voeren.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 05-08-2011

ECLI: ECLI:NL:RBSHE:2011:BR5325

Zaaknummer:

Wetsartikelen: 4:17 lid 1 Awb, 7:11 lid 2 Awb en 8:72 lid 5 Awb

RECHTSPRAAK

Sluis, tijdelijke omgevingsvergunning

Artikel 5.18 Bor is ontleend aan artikel 3.22 Wro. De voorzieningenrechter is van oordeel van de jurisprudentie betreffende artikel 3.22 Wro haar gelding heeft behouden

Casus

Door de gemeente Sluis is met toepassing van artikel 5:18 Bor een omgevingsvergunning verleend voor de aanleg van een tijdelijke bouwweg voor een termijn van drie jaar. Verzoekers betogen dat een vergunning met toepassing van artikel 5:18 van het Bor slechts kan worden verleend als deze voorziet in een tijdelijke behoefte. Er is sprake van een permanente behoefte aan de ontsluitingsweg en daarom kon volgens verzoekers voor deze weg geen tijdelijke vergunning als bedoeld in artikel 5:18 van het Bor worden verleend.

Rechtsvraag

Is er sprake van een tijdelijke behoefte zoals bedoeld in artikel 5:18 Bor?

Uitspraak

Blijkens de toelichting op artikel 5.18 van het Bor (Staatsblad 2010,143) is de daarin vervatte regeling ontleend aan artikel 3.22 van de Wro (oud). Dat betekent naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer LJN: BL7724 en BL7731) ter zake van laatstgenoemd artikel haar gelding heeft behouden. Uit die jurisprudentie blijkt dat ontheffing op grond van artikel 3.22, eerste lid, van de Wro kon worden verleend indien tijdelijk behoefte bestaat aan de voorziening waarvoor ontheffing wordt verleend. Daarvoor is niet bepalend of sprake is van een permanente behoefte, maar dat de voorziening tijdelijk is. Daarnaast is vereist dat aannemelijk is dat na het verstrijken van de gestelde termijn geen behoefte meer bestaat aan de tijdelijke voorziening.

De voorzieningenrechter oordeelde in deze zaak dat sprake was van een tijdelijke voorziening omdat voldoende aannemelijk was gemaakt dat de definitieve weg niet alleen voor wat betreft

een gedeelte van het tracé, maar ook voor wat betreft constructie en functie een andere zal zijn dan de nu aan te leggen tijdelijke weg.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 28-07-2011

ECLI: ECLI:NL:RBMID:2011:BR5731

Zaaknummer: Awb 11/564 en 11/565

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 sub b Wabo, 5:18 Bor en 3.22 Wro

RECHTSPRAAK

GS Fryslân

Ondanks vernietiging van de milieuvergunning door ABRvS is voortzetting van de bouw van de inrichting niet onrechtmatig omdat met voldoende mate van zekerheid is te verwachten dat opnieuw vergunning zal worden verleend

Casus

In 2008 is door gedeputeerde staten van Fryslân aan Omrin een milieuvergunning verleend voor het oprichten en in werking hebben van een ReststoffenEnergieCentrale (hierna: REC). In 2009 is voor de REC een bouwvergunning verleend door de gemeente Harlingen. In 2010 is de milieuvergunning door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) vernietigd. Kort daarop heeft appellante, de Stichting Afvaloven Nee, verzocht om handhavend op te treden tegen de (voortzetting van de) bouw van de REC omdat de bouwactiviteiten niet langer worden gedekt door een milieuvergunning. Dit verzoek is door gedeputeerde staten van Fryslân afgewezen. Appellante heeft in kort geding gevorderd dat de bouw van de REC wordt gestaakt totdat Omrin over een geldende milieuvergunning beschikt. Deze vordering is door achtereenvolgens de voorzieningenrechter en het Hof afgewezen op grond van de verwachting dat gedeputeerde staten naar aanleiding van de herziene aanvraag opnieuw een milieuvergunning zullen verlenen.

Het cassatiemiddel keert zich tegen het oordeel van het hof dat voortzetting van de bouw door Omrin niet onrechtmatig is.

Rechtsvraag

Is de bouw van de REC onrechtmatig door het ontbreken van een milieuvergunning als bedoeld in artikel 8.1 Wet milieubeheer?

Uitspraak

Het handelen zonder vergunning is in beginsel onrechtmatig jegens degenen die aan het vergunningvereiste bescherming kunnen ontleen. Het handelen zonder vergunning is echter

niet onrechtmatig indien nadien een vergunning wordt verleend waarin het concrete handelen van betrokkene wordt toegestaan.

Bij een dergelijk vergunningvereiste, in dit geval dat van artikel 8.1 Wet milieubeheer, worden immers eerst in de vergunning de normen neergelegd waaraan de vergunninghouder zich in zijn concrete geval heeft te houden om geen onaanvaardbare inbreuk te maken op de belangen die met het vergunningvereiste worden gediend, in dit geval het milieubelang, waaronder begrepen de belangen van omwonenden. Indien een vergunning wordt verleend waarbij het betrokken handelen wordt toegestaan, is dat handelen dus geoorloofd te achten vanuit het oogpunt van de belangen die het vergunningvereiste beoogt te beschermen.

Dat betekent dat in het geval dat met voldoende mate van zekerheid is te verwachten dat een vergunning zal worden verleend waarbij het betrokken handelen wordt toegestaan, ervan kan worden uitgegaan dat dit handelen in dit opzicht geoorloofd is. In dat geval is er geen grond het betrokken handelen onrechtmatig te oordelen enkel omdat de daarvoor vereiste vergunning ontbreekt.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

West Maas en Waal

Het college heeft ten onrechte nagelaten te onderzoeken of de bedrijfswoning deel uitmaakt van de Wet milieubeheer vergunningplichtige inrichting

Casus

Afwijzing van verzoek om handhaving ten aanzien van de bouw van een bedrijfswoning. Volgens appellant is de bouw van de bedrijfswoning in strijd met de Wet milieubeheer (Wm). Het college stelt zich op het standpunt dat de bouw van de bedrijfswoning niet in strijd is met de Wm aangezien door het ontbreken van bedrijfsmatige activiteiten in de woning geen sprake is van een Wm-vergunningplichtige activiteit.

Rechtsvraag

Is de bouw van een bedrijfswoning Wm-vergunningplichtig?

Uitspraak

De in 2006 voor de inrichting aan de [...] verleende milieuvergunning ziet onder meer op een bedrijfswoning. Nu deze bedrijfswoning niet binnen drie jaar is voltooid en in werking gebracht, is de vergunning in zoverre komen te vervallen. Voor de beantwoording van de vraag of voor de bouw van de woning een milieuvergunning is vereist, is van belang of de woning deel uitmaakt van de inrichting. Dat is het geval indien technische, organisatorische en functionele bindingen bestaan tussen de woning en de inrichting. Nu dit laatste niet door het college is onderzocht, staat niet vast dat de woning geen deel uitmaakt van de inrichting en dat voor de bouw geen milieuvergunning is vereist.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

West Maas en Waal

De overtreding is dermate gering dat handhavend optreden disproportioneel zou zijn

Casus

Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen een schapenhouderij. Door appellant is aangevoerd dat de schapenhouderij in strijd met de milieuvergunning in werking is, omdat de veldschuur waarin de schapen worden gehouden een kwartslag is gedraaid. Het college erkent dit maar is tevens van mening dat het een geringe overtreding betreft die geen gevolgen voor het milieu heeft. Daarom kan volgens het college in redelijkheid van handhaving worden afgezien.

Rechtsvraag

Dient tegen de overtreding van de milieuvergunning te worden opgetreden?

Uitspraak

Het draaien van de veldschuur is een verandering van de inrichting waarvoor een vergunning is vereist. Aangezien deze vergunning ontbrak, was het college in zoverre bevoegd om handhavend op te treden. Nu niet is gebleken dat het draaien van de veldschuur meer nadelige gevolgen voor het milieu heeft dan wanneer de veldschuur niet zou zijn gedraaid en daarnaast het draaien van de veldschuur een kleine afwijking vormt van hetgeen is vergund, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat handhaving onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: